

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619200747
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6619200747.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v spore žalobkyne: Q. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: N. XXXX/XB, XXX XX F., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom: Kuzmányho 29, 040 01 Košice 1, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE, so sídlom: boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom: Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, zast. Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom: Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o zaplatenie 1 252,- Eur s prísl., o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 5Csp/16/2019-120 zo dňa 08.11.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 252,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1 252,- Eur od 15.02.2019 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň priznal žalobkyni trovy konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd poukázal na to, že žaloba bola odôvodnená tým, že právny predchodca žalovaného spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s., ktorého jedným z predmetov podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a pôžičiek uzavrel so žalobkyňou ako spotrebiteľom dňa 06.12.2002 zmluvu o úvere, na základe ktorej jej mali byť ako spotrebiteľovi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 507,57 Eur (ďalej len „úver alebo istina“). Súčasťou úverovej zmluvy bola aj doložka inkorporovaná do bodu C) úverovej zmluvy, v zmysle ktorej žalobkyňa automaticky uzavretím úverovej zmluvy požiadala okrem poskytnutia úveru v uvedenej výške aj o vydanie úverovej karty s úverovým rámcom 663,88 Eur (20.000,- Sk), ktorý sa žalobkyňa automaticky zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 5,00 % z čerpaného úverového rámca, pričom odplata za poskytnutie úveru mala dosahovať mieru 2,39 % ročne z poskytnutého úveru. Uvedený úverový rámec bol zo strany právneho predchodcu žalovaného žalobkyni aj reálne poskytnutý. Žalobkyňa použila poskytnuté finančné prostriedky výlučne na osobné účely. Z vyššie uvedených tvrdení ako i z obsahu samotnej úverovej zmluvy vyplýva, že predmetom predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 06.12.2002 bolo poskytnutie Klasického úveru (podľa časti „B“ zmluvy), na základe ktorého mali byť žalobkyni zo strany právneho predchodcu žalovaného poskytnuté finančné prostriedky vo výške 507,57 Eur (15.291,- Sk) a Úverovej karty (podľa časti „C“ zmluvy), na základe ktorej bol žalobkyni zo strany právneho predchodcu žalovaného poskytnutý úverový rámec vo výške 663,88 Eur (20.000,- Sk) a vydaná úverová karta na meno žalobcu. Uzavretie úverovej zmluvy minimálne v časti „C“, na základe ktorej malo dôjsť

k poskytnutiu úverového rámca žalobkyni je potrebné považovať za neplatné, a to z nasledujúcich dôvodov. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy): in concreto podľa § 37 ods. 1 - Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Z obsahu predmetnej úverovej zmluvy nesporne vyplýva, že primárnym záujmom žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy bolo uzavrieť zmluvu o klasickom úvere, t.j. v časti „B“ úverovej zmluvy. Tento „klasický úver“ mal slúžiť na nákup a zaplatenie spotrebného tovaru. Sekundárny záväzok bol zakomponovaný v zmluve v časti „C“ - a to vo vopred pripravenej predtlačí, ktorú žalobca nemal žiadnu možnosť ovplyvniť, nič do nej nemohol doplniť, nič z nej nemohol vylúčiť ani nemohol nič v tomto bode zmeniť, a to dokonca ani v tak dôležitej otázke, akou je rozsah samotného úverového rámca. Jednoducho ak žalobkyňa chcela získať klasický úver, nemala inú možnosť, len formulárovú zmluvu ako celok podpísať, čím automaticky pristúpila k časti „C“ úverovej zmluvy a uzatvorila tak fakticky ďalšiu úverovú zmluvu a stala sa dlžníkom v ďalšom úverovom vzťahu. Navyše je potrebné podozriť, že samotné obsahové znenie textu v časti „C“, svedčí iba o „možnom“ a „budúcom“ uzavretí záväzkového vzťahu. Takéto konanie právneho predchodcu žalovaného, ktorým do jednej úverovej zmluvy včlenil klauzulu o poskytnutí ďalších osobitných finančných prostriedkov je nevyhnutné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, ktorej nie je možné v demokratickom, právnom štáte poskytnúť akúkoľvek právnu ochranu. Uzavretie zmluvy takýmto spôsobom v žiadnom prípade nemôže platne založiť úverový vzťah, pretože aby zmluva vznikla, musela by byť i v prípade vzniku záväzkového vzťahu vymedzenom v časti „C“ uzatvorená tak, aby obe zmluvné strany mali možnosť participovať na koncipovaní obsahu úverovej zmluvy a museli byť mať dostatok vôle byť obsahom takejto zmluvy aj viazaní. Akýkoľvek iný spôsob uzavretia zmluvy by bolo potrebné hodnotiť ako závažné porušenie princípu zmluvnej voľnosti. Je teda zrejmé, že individuálna písomná zmluva o vydaní úverovej karty a o stanovení úverového rámca medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného nevznikla a znenie časti „C“ zmluvy nie je spôsobilé platne založiť právny vzťah medzi zmluvnými stranami. Uvedené tvrdenia žalobkyne potvrdzuje aj početná judikatúra, ktorá vo vzťahu k obdobným (resp. k totožným) zmluvám uzatváranými medzi spotrebiteľmi a právnym predchodcom žalovaného zastáva jednotný právny názor, že takýmto spôsobom dojednanú zmluvu o vydaní úverovej karty a o stanovení úverového rámca (časť C úverovej zmluvy), je potrebné posudzovať ako neplatný právny úkon. Zo strany žalobkyne boli na základe predmetnej úverovej zmluvy na účet veriteľa (za účelom úhrady pohľadávky z úverovej zmluvy) poukázané finančné prostriedky minimálne vo výške 2 089,- Eur, to znamená minimálne o 1 425,12 Eur viac než má veriteľ na základe predmetnej zmluvy nárok. Podľa žalobkyne v tomto rozsahu došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Žalobkyňa si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo výške 1 252,- Eur, čo predstavuje súčet plnení nad rámec istiny poskytnutých finančných prostriedkov v rozsahu splátok od 15.02.2016 do 07.11.2016. Zároveň si žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania.

3. Okresný súd na právny vzťah účastníkov aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov) vzhľadom na to, že zmluva medzi účastníkmi má charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe toho, že žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, ktorý nemá postavenie podnikateľa a žalovaný vystupuje ako podnikateľ, právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o úvere posudzoval aj podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

4. Okresný súd si neosvojil tvrdenie žalovaného o dobrovoľnosti podpisu Zmluvy o revolvingovom úvere žalobkyňou. Touto zmluvou žalobkyni bol podľa názoru súdu vopred vnútený právnym predchodcom žalovaného aj iný právny úkon, než iba ten, ktorý bol v tomto okamihu vo sfére jej záujmu (získanie úveru na nákup tovaru). Obsah Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo 06.12.2012 nezodpovedá ani tomu, aby tento záväzkový vzťah bol bezpodmienečne individualizovaný v zmysle § 4 ods. 2, ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Listina obsahuje iba žiadosť zákazníka, ktorá svedčí možnosti zmluvných strán v budúcnosti sa dohodnúť na úverovej zmluve o poskytnutí úverového rámca. Podpisom vymienenej zmluvy žalobkyňa súčasne podpísala aj tú časť textu, ktorá sa týkala absolútne iného právneho vzťahu. Z bodu „C“ formulára zmluvy o úvere nevyplýva iné než to, že žiadateľovi v budúcnosti môže byť poskytnutý úver vo forme platobnej karty. Podpisom zmluvy však nedošlo automaticky k vzniku paralelného úverového vzťahu. Podľa názoru súdu tak nebola dodržaná zákonom predpísaná forma, a preto je zmluva v tejto časti absolútne neplatná s poukazom na znenie § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe absolútne neplatnej zmluvy žalobkyni vzniklo právo domáhať sa od žalovaného vrátenia bezdôvodného obohatenia, t.j. rozdielu medzi tým, čo žalovaný poskytol - 663,80 Eur a sumou, ktorú žalobkyňa uhradila - 2 089,- Eur. Žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného

obohatenia vo výške 1 252,- Eur za úhrady v prospech žalovaného v časovom období od 15.02.2016 do 07.11.2017. Vzhľadom na vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného okresný súd rozhodol o jeho povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

5. K námietke premlčania vznesenej žalovaným okresný súd poukázal na ust. § 107 Občianskeho zákonníka, pričom objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia je trojročná a plynie odo dňa, kedy k nemu došlo. Žaloba bola podaná právnym zástupcom žalobkyne na súd 11.02.2019, posledná splátka bola žalobkyňou realizovaná v prospech žalovaného 07.11.2016. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol žalobca uplatniť na súde najneskôr do 07.11.2019. O úroku z omeškania okresný súd rozhodol v zmysle § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995. Trovy konania priznal žalobkyni vzhľadom na jej úspech v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP (zák. č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok).

6. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobu zamietnuť v celom rozsahu, prípadne vec zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že na základe úverovej zmluvy bol žalobkyni poskytnutý aj revolvingový úver s výškou úverového rámca 663,88 Eur (t.j. 20 000,- Sk). Titulom revolvingového úveru žalobkyňa čerpala peňažné prostriedky opakovane počas viac ako 13 rokov (od 09.05.2003 do 24.08.2016) v celkovej výške 2 969,65 Eur. Čo sa týka procesu uzatvorenia úverovej zmluvy uviedol, že je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka upravujúcimi proces uzatvárania zmlúv, vrátane spotrebiteľských zmlúv. Všeobecné ustanovenia VÚP v bode II. zakotvujú, že klient je povinný vyplniť žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru a vydanie úverovej karty na príslušnom formulári CETELEM-u alebo schválenom CETELEM-om, a prípade vyplniť osobný dotazník, ktorý je jej súčasťou. Táto žiadosť sa po jej riadnom vyplnení, označení dátumom a podpísaní klientom stáva návrhom na uzavretie zmluvy. S prihliadnutím aj na čl. IV. VÚP bolo v danom prípade prijatím návrhu zo strany žalovaného odoslanie oznámenia o prijatí návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, ktorým sa súčasne žalobkyni zaslala úverová karta. V rámci konania pred súdom prvej inštancie žalobkyňa túto skutočnosť nepoprela. Žalovaný tiež poukázal na to, že k čerpaniu z kreditnej (úverovej) karty žalobkyňu nenútil, bolo na jej slobodnej a vážnej vôli, či bude z predmetnej kreditnej (úverovej) karty čerpať alebo nie. Po obdržaní oznámenia o akceptácii návrhu na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, žalobkyňa dňa 09.05.2003 prvýkrát čerpala z kreditnej karty, a to sumu 630,68 Eur. Konanie žalobkyne, ktorá dlhodobo viac rokov po sebe opakovane čerpala z kreditnej karty bez toho, aby namietala akýkoľvek nedostatok vo svojej vôli alebo v prejave vôle uzavrieť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, je nutné posudzovať ako prejav skutočnej vôle uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere. Navyše ako klient bola oprávnená poskytnutie úverového rámca kedykoľvek vypovedať. Žalovaný nesúhlasil ani s názorom súdu ohľadne nedodržania písomnej formy pri uzavretí úverovej zmluvy. Ak úverovú zmluvu uzatvorenú medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni kreditnú kartu a úverový rámec, súd prvej inštancie posúdil ako neplatný právny úkon z dôvodu nedodržania zákonom stanovenej písomnej formy, je nepochybné, že plnenie žalobkyne žalovanému nie je bezdôvodným obohatením. Žalobkyňa sa nemôže domáhať voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže plnenie poskytnuté žalobkyni sa za bezdôvodné obohatenie nepovažuje. K otázke premlčania žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal plynutím subjektívnej premlčacej doby. Žalovaný zotrval na vznesenej námietke premlčania. Podľa názoru žalovaného, minimálne subjektívna premlčacia doba v danom prípade uplynula, nakoľko žalobkyňa z kreditnej karty vyčerpala sumu 2 969,65 Eur, pričom posledný dátum čerpania bol dňa 24.08.2016 vo výške 10,- Eur. Žalobkyňa celkovo uhradila sumu 6 544,89 Eur. K dátumu posledného čerpania žalobkyňa mala uhradenú ňou čerpanú istinu. Na základe toho je možné konštatovať, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 24.08.2016, t.j. okamihom posledného čerpania, keďže k tomuto dátumu žalobkyňa už mala uhradenú sumu zodpovedajúcu reálne čerpaným peňažným prostriedkom a uplynula dňa 24.08.2018. Žaloba bola podaná až dňa 11.02.2019, t.j. po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Nárok žalobkyne je tak premlčaný. V danom prípade subjektívna premlčacia doba uplynula, a preto nárok žalobkyni nemôže byť priznaný.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného poukázala na to, že nemala možnosť ovplyvniť úverovú zmluvu, nič do nej doplniť, ani nič vylúčiť. Uzavretie zmluvy nemohlo založiť platne úverový vzťah, pretože aby zmluva vznikla, musela by byť i v prípade vzniku záväzkového vzťahu vymedzenom v časti „C“ uzatvorená tak, aby obe zmluvné strany mali možnosť participovať na koncipovaní obsahu

úverovej zmluvy a museli by mať dostatok vôle byť obsahom takejto zmluvy aj viazaní. Je zrejmé, že individuálna písomná zmluva o vydaní úverovej karty a o stanovení úverového rámca medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného nevznikla a znenie časti „C“ zmluvy nie je spôsobilé platne založiť právny vzťah medzi zmluvnými stranami. Na predmetnú úverovú zmluvu minimálne v jej časti „C“ je potrebné hľadieť ako na absolútne právny úkon z dôvodu nedostatku vôle žalobkyne túto zmluvu uzavrieť. Žalobkyňa tiež uviedla, že písomná forma zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebola v prejednávacom prípade dodržaná, na základe čoho tak úverovú zmluvu nie je možné považovať za platnú. Nakoľko žalovaný prijal od žalobkyne na podklade neplatnej úverovej zmluvy plnenie, došlo z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu. K posúdeniu právnej otázky začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby poukázala na to, že zásadnou otázkou začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je skutková okolnosť, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, že úverová zmluva je neplatná. Pričom za dôležitý je potrebné považovať aj moment nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o uvedenej podstatnej skutkovej okolnosti. Následne sa žalobkyňa zaoberala skutkovou podstatou bezdôvodného obohatenia, pričom poukázala na to, že o tom, že sa na úkor žalobkyne niekto obohatil, resp. že týmto sa na jej úkor obohatil jej žalovaný, sa žalobkyňa reálne dozvedela až pri prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorého vyhľadala za účelom posúdenia svojich jednotlivých úverových zmlúv a usporiadania svojich záväzkových vzťahov s jednotlivými veriteľmi. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobkyňou nebol v predmetnom konaní nijako preukázaný. Na základe uvedeného navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 24.01.2020 uviedol, že neobstojí argumentácia žalobkyne o nedostatku vôle uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty, nakoľko tomuto tvrdeniu odporuje jej správanie počas viac ako 13 ročného obdobia, kedy žalobkyňa opakovane čerpala z kreditnej karty a aj ju splácala. Čo sa týka plynutia premlčacej doby, súd prvej inštancie vôbec neposudzoval otázku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Vyjadrenia žalobkyne o tom, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby ako spotrebiteľ musela nadobudnúť skutočnú vedomosť o skutočnostiach uvedených v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je možné označiť za účelové. Je nelogické tvrdenie, že napriek tomu, že osoba vie, že nechcela vstupovať do vzťahu zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, opakovane dlhoročne čerpá z kreditnej karty, správa sa ako zmluvná strana a po viac ako 13 rokoch začne tvrdiť, že do tohto vzťahu vstúpiť nechcela. Žalovaný zotrval na svojom návrhu zmeniť rozsudok okresného súdu a žalobu zamietnuť, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 04.02.2020 zotrvala na doterajších tvrdeniach a písomných podaniach. Navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a priznať žalobkyne plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a rozsudok okresného súdu zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

12. Do práva na spravodlivý proces je možné zahrnúť aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu z dôvodu, že nebol riadne odôvodnený.

13. Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že zo všeobecného ustanovenia Všeobecných podmienok CETELEM SLOVENSKO, a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru (ďalej len „VÚP“) v bode II. vyplýva, že klient je povinný vyplniť žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru a vydanie úverovej karty (ďalej len „Žiadosť“) na príslušnom formulári CETELEM-u alebo schválenom CETELEM-mom, a prípadne vyplniť osobný dotazník, ktorý je jej súčasťou; v bode II. - 1-2 VÚP je ďalej uvedené, že Žiadosť sa po jej riadnom vyplnení označí dátumom a podpísaním klientom, stáva sa návrhom na uzavretie zmluvy.

Prijatím návrhu zo strany žalovaného je odoslanie oznámenia o prijatí návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, ktorým sa súčasne žalobcovi zaslala úverová karta.

14. Žiadosť o úverový rámec bola obsiahnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola formulárovou zmluvou žalovaného. Je možné súhlasiť s názorom okresného súdu, že touto zmluvou žalobkyni bol vopred vnútený právnym predchodcom žalovaného aj iný úkon, než iba ten, ktorý bol v tom okamihu vo sfére jej záujmu (získanie úveru na nákup tovaru). Obsah Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo 06.12.2012 nezodpovedá ani tomu, aby tento záväzkový vzťah bol bezpodmienečne individualizovaný v zmysle § 4 ods. 2, ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. Je pravdou, že listina obsahuje iba žiadosť zákazníka, ktorá svedčí možnosti zmluvných strán dohodnúť sa na úverovej zmluve o poskytnutí úverového rámca. Správne okresný súd tiež poukázal na to, že právny predchodca žalovaného mal možnosť rozhodnúť v závislosti od posúdenia údajov uvedených klientom v súvislosti so žiadosťou a s posúdením priebehu splácania klasického úveru a potom aj oznámiť spotrebiteľovi prijatie žiadosti aj s údajom o poskytnutí úverového rámca. Žalovaný za účelom existencie tohto vzťahu však nepredložil súdu žiadne listinné dôkazy, na základe čoho k takémuto úkonu došlo. Možno síce prisvedčiť žalovanému, že žiadosť sa po jej riadnom vyplnení a podpisom žalobkyňou ako klienta stáva návrhom na uzavretie Zmluvy o revolvingovom úvere, a že prijatím žiadosti o poskytnutie úverového rámca, a teda okamihom vzniku zmluvy o revolvingovom úvere je odoslanie oznámenia žalovaného adresované žalobkyni ako klientovi, avšak toto odoslanie (spolu s úverovou kartou) však nebolo žalovaným preukázané. Pokiaľ žalobkyňa čerpala tzv. revolvingový úver opakovane viac ako po 13 rokoch, nebolo to na základe písomnej zmluvy, tak ako to ustálil aj okresný súd, a pre nedodržanie písomnej formy uvedená zmluva v danej časti „C“ je absolútne neplatná v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak chcel žalovaný uzavrieť so žalobkyňou nový záväzkový vzťah, bolo to potrebné urobiť spôsobom aký predpokladajú ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. Aj keď žalovaný v odvolaní poukazuje na to, že prijatím návrhu v danom prípade zo strany žalovaného bolo odoslanie oznámenia o prijatí návrhu na uzavretie Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, ktorým sa súčasne žalobkyni zaslala úverová karta, táto skutočnosť v konaní preukázaná nebola. Nebolo preukázané, že žalobkyni bolo zo strany žalovaného (právneho predchodcu žalovaného) odoslané oznámenie o prijatí návrhu. Civilné sporové konanie je založené na kontradiktórnosti konania v nadväznosti na zásadu koncentrácie konania, a pokiaľ zo strany žalovaného nebolo dôkazmi podložené jeho tvrdenie, nemožno jeho tvrdenie vyhodnotiť ináč než nepreukázaním tvrdených skutočností, a teda neunesením dôkazného bremena. V nadväznosti na to poukaz žalovaného na skutočnosť, že k čerpaniu z kreditnej (úverovej) karty žalobkyňu nenútil, a že bolo na slobodnej a vážnej vôli žalobkyne, či bude z predmetnej kreditnej (úverovej) karty čerpať alebo nie, je z hľadiska platnosti alebo neplatnosti úverovej zmluvy irelevantné. Aj keď žalobkyňa po viac ako dobu 13 rokov používala kreditnú kartu, pričom nebolo preukázané, že túto kreditnú kartu, a teda čerpanie revolvingového úveru realizovala na základe písomnej zmluvy, ktorú predpokladá zákon, nemôže mať žalovaný nárok na vyššiu sumu, než aká bola žalobkyni čerpaním z kreditnej karty reálne poskytnutá. Žalovaný totiž reálne nepreukázal, že písomne bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere.

15. Odvolací súd však musel dať za pravdu žalovanému, že pokiaľ vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal plynutím subjektívnej premlčacej doby.

16. Predpokladom úspešného dovolania sa premlčania je aj uplynutie zákonom stanovenej premlčacej doby. Právna úprava pre určenie doby premlčania používa dva druhy lehôt, a to subjektívnu premlčaciu dobu a objektívnu premlčaciu dobu. Objektívna premlčacia doba znamená určenie premlčacej doby, ktorej plynutie je nezávislé na správaní oprávneného subjektu, a ktorej začiatok je spravidla viazaný na skutočnosť, ktorá má za následok vznik práva (napr. vznik bezdôvodného obohatenia, či škody), ktoré podlieha premlčaniu. Subjektívna premlčacia doba znamená určenie premlčacej doby v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorej začiatok je spravidla viazaný na subjektívne poznatky (vedomosť) oprávnenej osoby o skutočnostiach podmieňujúcich vznik práva oprávnenej osoby a vznik povinnosti konkrétnej povinnej osoby. Pre subjektívnu premlčaciu dobu je charakteristické, že končí vždy najneskôr s uplynutím objektívnej premlčacej doby.

17. Okresný súd síce v odôvodnení svojho rozsudku (bod 22.) síce správne teoreticky uviedol, kedy začína plynúť objektívna a subjektívna doba, ako plynú a kedy skončia, ale vo vzťahu k veci samej odôvodnil len začatie plynutia a skončenie objektívnej premlčacej doby. Správne v nadväznosti na uplatnenie ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka poukázal na to, že objektívna premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia je trojročná a plynie odo dňa kedy k nemu došlo a vzhľadom

na to, že žaloba bola podaná na súd 11.02.2019, pričom posledná splátka bola realizovaná v prospech žalovaného 07.11.2016, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol žalobca uplatniť na súde najneskôr do 07.11.2019. Okresný súd však nevyslovil záver, či nárok je alebo nie je premlčaný a opomenul sa zaoberať plynutím subjektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je 2 roky a začína plynúť od času, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Okresný súd sa však okolnosťou vedomosti žalobkyne ako oprávnenej, že došlo k bezdôvodnému obohateniu vôbec nezaoberal, neuviedol, kedy žalobkyňa začala plynúť subjektívna premlčacia doba pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia a kedy subjektívna premlčacia doba dvoch rokov pre vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula, a či teda žaloba bola podaná zo strany žalobkyne, nielen v objektívnej trojročnej dobe, ale najmä v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia totiž začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úrok a kto sa na jeho úkor obohatil. Napriek tomu, že žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie sa touto námietkou dôsledne nezaoberal a svoje rozhodnutie ohľadom plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec neodôvodnil. Odvolaciemu súdu tak nezostala iná možnosť, než rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. V ďalšom konaní okresný súd podrobne vypočúje žalobkyňu k okolnostiam začatia plynutia subjektívnej doby premlčania, najmä ohľadne získania vedomosti o tom, kedy sa dozvedela, že došlo k obohateniu na jej úkor a kto sa na jej úkor obohatil, pričom svoje tvrdenia musí podprieť žalobkyňa dôkazmi. Až následne okresný súd môže vyhodnotiť, či nárok žalobkyne je alebo nie je premlčaný. Ak sa totiž strana sporu dovolala premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať a musí žalobu v takom prípade zamietnuť. Pokiaľ súd dôjde k názoru, že nárok žalobkyne je premlčaný, v takom prípade žalobu zamietne bez toho, aby skúmal, či uplatnené právo žalobkyne existuje alebo nie (R 29/1983). Nakoľko platí, že pri dôvodne uplatnenej námietke premlčania súd už neskúma, či uplatnené právo existuje alebo nie, a žalobu bez ďalšieho zamietne, vo veci samej súd už uplatnené právo neposudzuje. Pokiaľ súd dôjde k záveru, že nárok žalobkyne nie je premlčaný, v takomto prípade sa bude zaoberať vecou samou a skúmať, či uplatnené právo žalobkyne existuje alebo nie.

19. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).